

Carpe Mortem

Aquí, al Heaven, volem recordar un dels pitjors esdeveniments transcorreguts en les dues últimes dècades. Avui fa deu anys de la massacre de la família Ajax. Deu anys des de que vam trobar el cadàver degollat del Keir i el cos ofegat de la Lisha, la seva dona. Deu anys de la desaparició de la seva petita Amber, que aleshores en tenia vuit...

Apago d'un cop de puny la ràdio, que cruix sota la meva mà. Començo a estar farta d'aquesta dona de veu sobreaguda. Sé de sobres què dirà. Cada any repeteix el mateix discurs, com si no hi hagués més tragèdies a explicar. Em torno a concentrar en el meu reflex, repassant les últimes imperfeccions. Des de l'altra banda del mirall, la noia que em torna la mirada no semblo jo. Ni de bon tros: ulls verds coronats per unes pestanyes llargues, les galtes esquitxades de pigues i el cabell... Ah, el *cabell*. El que està bé és que no és d'un color roig tan viu com de costum i el puc dissimular millor.

Recordo les paraules del mossèn John o, com nosaltres li diem, el missatger de Déu, quan li vaig explicar la meva mania: "Katherine, filla, Déu ens ha fet com som per alguna raó." M'agrada que no pensi que soc la descendent del Diable.

Aquest cop és el Jay que em ve al cap: "Estàs segura del que faràs?". Inspiro profundament. Acaricio el penjoll de la creu que ell mateix em va regalar i del qual no em separo mai. Ja estic llesta, puc sortir.

L'església del poble és un lloc poc visitat, sobretot entre setmana. Somric en veure-hi a fora el mossèn esperant-me, amb la seva sotana, que avui té un significat molt diferent. La seva expressió s'omple d'alegria. Em torna el somriure.

—Començava a pensar que no vindries... —m'obre la pesada porta de fusta i em convida a passar—. De la manera com et vas posar l'altre dia...

Qui em trobo dintre no s'alegra tant que hagi canviat d'opinió. L'Aithan fa una ganyota en veure'm. S'apropa a mi amb menyspreu.

—Suposo que saps com t'has de comportar si has vingut. Si saps de què fas part, de qui ets —em dona uns copets amb l'índex sobre el front—. L'Ordre de Déu t'ha fet honor escollint-te i ara tu ens tornaràs el favor acceptant el futur germà. Comença per aprendre-te'n el nom: Blake Daleth.

Carpe Mortem

Haig de fer un esforç gloriós per no cridar-li a sobre. Gira cua i se'n va cap a les catacumbes, escales avall, situades just darrere del petit altar, amagades per llenya més vella que l'església mateixa.

—No li facis cas, està així per culpa del reportatge de la Joanna a Ràdio Heaven —em llença una mirada afligida, demanant-me perdó en nom d'ell—. Sens dubte l'has escoltat. Eren bruixots, criatures del Diable. Han tornat per on han vingut.

Assenteixo lentament. L'Aithan es creu el cap de la secta, però en realitat el que dicta les normes és el mossèn.

Ens dirigim els dos cap al soterrani. El primer que percebo és una forta olor d'humitat que em remou l'estómac. Els altres membres porten els rostres coberts de capes més negres que l'atzabeja, confonent-se amb l'ambient obscur, il·luminat per unes poques espelmes. Els conec tan bé que no em cal veure'ls la cara per reconèixer-los. Són l'Aithan, la Joanna, i l'Eliana, que m'estén la peça de roba idèntica a les seves. Me la poso sense fer-me pregar. L'Ordre de Déu és al complet, incloent-hi el futur germà. El seu cabell ros m'irrita, la seva intensa mirada avellana que posa sobre mi m'enrabia. Tant li costa dissimular?

Tothom va formalment vestit exceptuant ell, l'iniciat, que ressaltava entre els altres. Ni tan sols el mossèn amb la seva sotana immaculada destaca tant.

Ens posem tots en rotllana, encerclant el nouvingut. El ritual comença. El missatger de Déu recita unes frases de la Bíblia en llatí, reclamant a Nostre Senyor d'acceptar el Blake en la nostra secta. Després d'uns minuts en silenci, el mossèn recull una imitació del Sant Graal, contenint la sang de Christ, beneïda amb antelació. L'apropa al Blake i li demana un jurament de fe.

—Juro protegir-la de l'estima dels pecadors —em mira, la meva temperatura corporal augmenta. El pitjor és que creuen que parla de la religió.

Cadascú ha pronunciat els seus vots, però el seu causa un efecte estrany. Tanmateix, ningú no replica. Tot seguit, el mossèn beu un glop, intentant reprimir una ganyota de fàstic. Entrega la copa a l'iniciat, que en veu el contingut amb poca parsimònia, clavant els seus ulls sobre mi. Dono gràcies al fet que tingui la cara tapada. L'Eliana tremola al meu costat, cada cop més. Les seves cames semblen incapaces de sostenir el seu cos. No puc fer res més que deixar que es recolzi sobre mi. Sabem de

Carpe Mortem

sobres quines són les conseqüències d'interrompre el ritual. Però malgrat això, perd l'equilibri.

L'agafo com puc i provo que el seu cos no toqui el terra.

—Eliana —murmura severament l'Aithan.

Però l'Eliana no respon. Començo a alterar-me. Crec que s'ha desmaiada. L'Aithan me l'arrenca de les mans i l'estampa contra el terra de pedra. L'eco de les catacumbes intensifica el cruiximent dels ossos. Ella no reacciona al dolor. El cor em bateja i fort. No em moc, no vull que em sacsegi com si fos un sac de patates.

Faig una ullada ràpida cap al mossèn, que observa l'escena, contristat. Agafa una espelma i l'apropa al rostre inert de l'Eliana. El que il·lumina em deixa sense paraules. L'Eliana, que originàriament tenia la pell morena, ara llueix un horrible aspecte pàl·lid, quasi translúcid, marcant les venes facials més negres que la cendra. Una bola se'm forma a la gola, sento suor freda baixant-me pel front. Els seus llavis, entreoberts, han adoptat un color carbó. De la seva boca surt un filet de sang que segueix un corrent anormal. Zigzagueja sense parar, fins a arribar a formar una sèrie de lletres: A-J-A-X.

Alterno frenèticament la meua mirada entre l'Eliana i el Blake, que contempla la noia, impassible. El conec prou bé per distingir un centelleig d'orgull en els seus ulls. Els altres consideren els fets amb estupefacció, els músculs petrificats a causa del que podria ser el terror més absolut.

No, no, no. No pot estar morta. No. Em llenço cap a ella, sacsejant-la, posant els meus dits sobre el seu coll blanc, mesurant el seu pols. Però no el percebo. Llàgrimes de ràbia em cauen per les galtes i clavo els meus dits amb més força buscant un senyal. No s'ha pogut posar en perill d'aquesta manera. Haig de desviar l'atenció.

El mossèn m'agafa de les espatlles, cridant-me alguna cosa que no arribo a sentir. Intento deslliurar-me de la seva subjecció, sense èxit.

—Hem de sortir d'aquí, ja! —cria la Joanna, histèrica.

L'Aithan, apartant el mossèn d'una empenta, m'aixeca i em separa brutalment del cos, murmurant seguidament i sense treva: “ Pare nostre, perdoneu les nostres culpes”. La meua caputxa cau, deixant a la vista el meu rostre estupefacte. La Joanna es cobreix la boca amb la mà, ofegant un crit. Sembla que ha notat alguna cosa en la foscor del passadís prolongat de les catacumbes.

Carpe Mortem

—Què veus filla meva? —pregunta amb insistència el mossèn, seguint els ulls de la Joanna—. Què veus? /

Sembla presa d'un atac de bogeria profund. Obre molt els ulls, gesticula exageradament... I corre escales amunt.

—És aquí! —sacseja la porta amb força, dedueixo que intentant obrir-la— El Diable és aquí!

Ho repeteix cinc cops més abans que l'Aithan se'n vagi a buscar-la. Algú es desploma. El crit del cap de la secta ressona per tot arreu. Un pes mort baixa estrepitosament les escales.

La Joanna. Coll blau. Boca oberta. Morta. Ofegada...

—Nens, marxem —el mossèn ens agafa del braç al Blake i a mi i ens arrossega a l'interior del passadís.

—I l'Aithan? —pregunto.

—Se sap el camí.

Ens endinsem dins la foscor amb una espelma com a única arma. Respirar em costa cada cop més. El Blake és molt a prop meu. Els pulmons em fan mal. Accelerem el ritme, agafem drecceres... Fa temps que he perdut el rumb de les nostres passes. Només sé què deixem endarrere: una sèrie de crits, cada cop més accentuats. Una paret ens frena en sec. El mossèn avança, tremolant, i comença a tocar pedres cobertes de pols i teranyines, que s'enfonsen sota el seu tacte. Un mecanisme s'acciona, a l'altre costat s'escolten caure roques pesades. Un soroll estrident ho interromp tot. El silenci que s'imposa sembla pertorbat pels meus batecs. No passa res, al principi.

Les pedres es tornen a moure. Una saleta pren forma davant nostre. Gairebé caic de cara quan el mossèn ens empeny dins i ens hi tanca.

—Fills, calmeu-vos. Déu és amb nosa...

Xiulet. Cops de puny. Crit ronc i estrident. Sang lànguïda que es cola pels diminuts forats de la paret... Formant el cognom maleït.

—Parenostrequeesteuenelcel... —recita el mossèn, atropellant les paraules, nerviós.

No l'havia vist mai així de vulnerable, d'indefens. Contemplo els seus ulls, ara closos. Podria... Se m'eriça la pell. El Blake deixa anar un riure estrident. M'havia oblidat completament d'ell.

Carpe Mortem

El mossèn se sobressalta, allarga d'un bot la distància entre ells. Té els ulls desorbitats, les venes injectades en sang. Tot això és revelador per a ell. Es posiciona davant meu amb un gest protector, tot ell tremolant.

—Has estat tu—el seu timbre de veu és acusador—. Mesos i mesos confiant en tu, creient en la teva fe... —m'empeny cap endarrere, estampant-me contra el mur de roques, gest que no li fa gaire gràcia al Blake—. Fill de Satanàs! Renuncia al que ets i Déu et perdonarà.

Els passos del Blake ressonen per tota l'estança. El mossèn retrocedeix tot el que pot, fins que topa amb mi.

—T'has abocat tu solet a la boca del Diable —l'agafa del coll i l'empeny amb força sobre humana a la paret, al meu costat.

Cau de cul als seus peus, marejat. L'agressor l'agafa per la sotana i repeteix la maniobra, cada cop amb més força. M'aparto lentament de l'escena. Filets de sang emergeixen del front de la víctima. El té, però no el mata. Deixa el seu cos inconscient, un pes mort. S'ajup per contemplar el forat negre d'on surt cada cop més líquid magrana. L'únic que m'altera és la mirada abrasadora que em llença.

—He jurat protegir-te —com m'agradaria poder dir-li que no ho necessitava, això.

S'aixeca. Sento un calfred. Avança. Retrocedeixo. Avança. Retrocede... Merda, la paret. Escurça la poca distància que queda entre nosaltres. No em puc moure. Alguna cosa es remou dins meu. Em treu la capa, que cau amb soroll esmorteït. Es posa a jugar amb el meu cabell. Però aleshores veu el meu penjoll. L'acaricia somrient. Agafa la creu, la posa al revés i exerceix una lleugeríssima pressió sobre la meva pell, deixant-la en la nova posició. Els batecs del meu cor em m'ensordeixen.

—I pensar que volies estalviar-me tota aquesta diversió...

Es gira per observar el mossèn. I enterra el seu rostre al meu coll. Se m'escapa un sorollet. La meva respiració és marcada per un ritme accelerat. Sento com les meves galtes adopten un color similar al de la meva cabellera. Intento apartar-me, però m'agafa dels malucs i m'immobilitza contra la paret. Un xiulet sobreagut ocupa la meva oïda. Continua petonejant-me el coll. Arriba a la mandíbula. No aguanto més. Estiro amb força els seus cabells d'or, obligant-lo a separar els seus llavis de mi. Em mira amb supèrbia. Supèrbia que desapareix quan apropo amb rapidesa el seu rostre al meu. Quan les nostres llengües es retroben, noto el regust de la sang de l'Eliana. La sensació és vertiginosa, em

Carpe Mortem

desencadena sentiments. Acomoda la meua cara dins les seves dues mans. I si abans ja eren dos dits el que ens separaven, s'apropa fins a enganxar-se completament al meu cos. Abandonem la nostra lluita per la falta d'aire. Col·loco els braços al voltant del seu coll.

—Jay... —m'interromp la meua respiració entretallada— Jason.

El seu dit em dibuixa la mandíbula, desviant-se sobre el meu llavi inferior, que acaricia amb elegància.

—Amber — arrossega el meu veritable nom.

S'aparta de mi, recordant-me que un dels assassins de la meua família encara és viu. Quan avanço cap al cos immòbil del mossèn, una ràbia descontrolada neix dins meu, igual de ferotge que el foc. Per culpa seva no tinc família. Per culpa seva uns fanàtics religiosos van estar a punt de matar-me. Per culpa seva, la Joanna va ofegar la meua mare i l'Aithan va degollar el meu pare. Però ells ja ho han pagat. Contemplo els seus ulls tancats, em ve al cap la idea que havia tingut abans.

Dins meu un mecanisme es posa en marxa. El mateix que ha matat dues persones. Sense avis previ, les parpelles del mossèn s'enfonsen, com si dues fletxes invisibles haguessin trobat un nou objectiu. El mossèn xiscla, despertat sobtadament de la seva inèrcia pel dolor. Llàgrimes de sang inunden les seves galtes. No para de suplicar clemència. He perdut la noció del temps, però quan el mossèn deixa de cridar, sé que li he perforat el més profund del seu cervell. El Jay m'abraça per darrere, complementant el sentiment de venjança per fi resolt. Em gira per deixar-me de cara enfront seu. Els nostres llavis es tornen a ajuntar.

—I ara què? —pregunta.

Sap millor que ningú que aquesta venjança ha estat una obsessió malsana per a mi. Clava la mirada al cadàver.

Avui, jo, Amber Ajax, amb la meua parella, Jason Walker, hem executat tota una secta religiosa. Eliana, Joanna, Aithan i John. Tots morts sense saber el meu veredict.

—Carpe Mortem —li xiuxiuejo.